

ANDY MASLEN

TEMNÉ
DĚDICTVÍ

≡ KNIHA ZLIN

Temné dědictví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Andy Maslen
Temné dědictví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

ANDY MASLEN

**TEMNÉ
DĚDICTVÍ**

ANDY MASLEN

**TEMNÉ
DĚDICTVÍ**

Přeložila Adéla Špínová

≡ KNIHA ZLIN

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Text copyright © 2023 by Andy Maslen

Translation © Adéla Špínová, 2022

Cover Photo © Sandra Cunningham / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-7662-467-2

ISBN 978-80-7662-468-9 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN 978-80-7662-469-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-7662-470-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Mé rodině – Jo, Rorymu a Jacobovi

„Není-li to správné, nedělej to; není-li to pravda,
neříkej to.“

Marcus Aurelius, *Hovory k sobě*

KAPITOLA 1

Polly Evansová zalapala po dechu a nechtěla věřit, co jí leží u nohou.

V periferním vidění jí vířily jiskřičky a roztřásla se po celém těle.

Ještě před pěti minutami si užívala procházku krajinou se svým border teriérem Murphym. Zastavili se na podmáčené louce na břehu mělkého úseku meandrující řeky Ebble.

Murphy uprostřed pití zvedl zmáčený čumák, přebrodil se na bahnitý břeh na druhé straně a běžel k živému plotu z bílé kvetoucího hlohu.

Když Polly kňučícího pejska dohonila, zmizel jí do zející díry v načervenalé hlíně, tak velké, že by do ní mohla spadnout.

Polly se spustila na kolena. Viděla Murphyho napnuté zadní nohy, jak se usilovně snažil něco vytáhnout. Vycouval ven, hodil jí svou trofej k nohám do trávy a s vyplazeným růžovým jazykem vrtěl ocasem.

Musela zapojit veškeré sebeovládání, které nasbírala během své třicetileté kariéry učitelky biologie v horší části města, aby vytáhla telefon a zavolala policii.

Na uklidnění si při pohledu na předmět, který Murphy přinesl, vyjmenovávala jeho součásti. Ulnární artérie, radiální ohýbač zápěstí, svalová povázka prstu...

KAPITOLA 2

Zatímco z rádia jeho discovery hrál Eric Clapton „Three O’Clock Blues“, Ford se zadíval na displej navigace. Poloha ženy se psem byla už jen něco přes kilometr daleko. Dispečink ho povolal před dvaceti minutami.

Zpomalil, když projížděl kolem mladé ženy, která tlačila do prudkého kopce kolo. Usmála se a zamávala. Taký se na ni usmál a zase zrychlil.

Na druhé straně silnice si všiml odstavné plochy těsně před klenutým mostem. Vedle byla otevřená branka. Někdo musel farmáře požádat, aby ji otevřel. Ford jí opatrně projel a pokračoval na louku za ní. Tráva se vlnila v metr dvacet širokých pruzích a v brázdách stálo patnáct centimetrů vody.

V dálce Ford rozeznával stan kriminalistů. Stranou stála bílá dodávka označená „Kriminalistická služba Wiltshire“ s otevřenými zadními dveřmi. Mezi stanem, dodávkou a dalším místem opodál směrem doprostřed louky, které taky chránil stan, se pohybovali technici v bílých oblecích. Na místě byli i uniformovaní policisté. Vytyčili cestu modrobílou policejní páskou. Discovery se pachtilo a drncalo přes louku a šplouchalo přes odvodňovací stružky.

Fordovi se sevřel žaludek, jak se blížil k místu činu. Od té doby, co nechal svoji ženu utonout na zaplavené skále, když spolu byli naposled lézt, se mu dělalo nevolno u místa každé vraždy, již vyšetřoval.

Racionální složka jeho mysli věděla, že se zachoval správně. Jenomže ten emocionální Ford, který v noci nemohl spát a neustále se v duchu vracel k těm posledním drahocenným okamžikům s Lou, viděl věci jinak. Nakláněl se přes soudcovský pultík. Vyčítavě ukazoval prstem. Křičel *ZABIL JSI JI!* Nakládal mu vinu na prsa, až se ve tři ráno z lehu posadil a lapal po dechu.

Potlačil vzpomínky i nevolnost a zaparkoval vedle dodávky kriminalistických techniků. Zapisovatelce na kraji uzavřené oblasti nahlásil svoje služební číslo a vklouzl pod pásku, kterou mu přidržela. Uniformovaní policisté vytyčili i vnitřní okruh. Uprostřed byl postavený bílý plastový stan, jehož stěny se ve větru propadaly a nafukovaly, jako by dýchal. Zadní stranou se opíral o bílé rozkvetlé hlohové houští prorostlé ostružiním a břechťanem.

Mimo dosah čerstvého větru se oteplilo. Ford si ve dveřích stanu povolil kravatu. Technici ho postavili nad díru zející u paty houští. Byla obrovská. Dost velká na to, aby do ní spadl dospělý chlap. Po okrajích ležela navršená zemina. Ford se podíval zblízka. Na hromádce hlíny uviděl několik kousků skořápek a malou bílou kůstku.

„Je to jezevčí doupě, šéfe,“ oznámil mu jeden z techniků. „Paní, co tu ruku našla, tvrdí, že ji odtamtud vytáhl její pes.“

Ford vyšel ze stanu a zamířil ke dvěma policistům a ženě vyššího středního věku s malým, umazaným teriérem na vodítku. Zvládli jí obstarat kávu, kterou teď usrkávala z kelímku, a přitom nad jeho okrajem tékala očima sem a tam.

Ford se představil a zeptal se: „Tu ruku jste našla vy, že?“

„Ve skutečnosti ji našel Murphy,“ odpověděla. „Byli jsme tam dole u potoka. Murphy najednou vystřelil přes vodu a běžel tady k tomu křoví.“ Ukázala na stan. „Něco tam čmuchal. Pak to vytáhl ven a byla to...“ Otrásla se. „Ruka. No, něco jako větší část ruky.“

„A když jste venčila Murphyho, viděla jste ještě někoho?“

Usrkla si a zavrtěla hlavou. „Ne. Ani živáčka. Občas tu někoho potkám. Pejskaři sem chodí docela rádi. Víte co, ta krajina je nádherná, že jo? Ale ne. Dneska nikoho.“

Její tón naznačoval, že se nepokouší vyhnout odpovědnosti nebo říkat to, co chtějí slyšet. Věděla, co viděla a co ne, a nebála se to prostě říct.

„Rád bych od vás měl sepsanou výpověď. Zapíše to s vámi někdo tady z kolegů,“ řekl jí Ford. „Může to být tady, nebo u vás doma, jestli je to pro vás příjemnější.“

Polly si vybrala druhou možnost. Ford ji přenechal policistům a vyrazil ke hloučku techniků. Všiml si známé tváře, nebo aspoň její horní poloviny nad chirurgickou rouškou. Jeho pohled zachytily porcelánově modré oči. Doktorka Hannah Fellowesová, zástupkyně ředitele forenzního oddělení.

Hannah mu ukáže nalezenou část těla: konfrontuje ho zase jednou s hmotnou realitou násilné smrti. A začne to. Celý ten nepříjemně uspokojivý proces vstupování do mysli vraha a vnímání pouta spojujícího všechny, kdo někomu vzali život.

Hned první týden na Bourne Hill na něj Hannah zatlačila s otázkou, proč se ještě nepřenesl přes Louinu smrt. Pravdivé odpovědi se vyhnul. Ale někdy si všiml, jak se na něj pátravě dívá s hlavou nahnutou ke straně. Ten pocit, jako by byl pod drobnohledem, úplně nenáviděl, ačkoli ji jako kolegyne respektoval a užíval si jejich rozkvétající přátelství.

Přistoupil k ní a pozdravil: „Dobré ráno, Hannah.“

„Dobré ráno, Henry. Hádejte, co je nového?“

„Co?“

Stáhla si roušku a usmála se, až se jí na tvářích vyrýsovaly dolíčky. „Mám přezdívkou.“

„Fakt? Gratuluju. A smím ji znát i já?“

Hannah se zamračila. „Samozřejmě! Jinak byste ji přece nemohl používat. Wix. Zkrácenina od Wikipedie. Protože toho hodně vím o spoustě různých věcí,“ dodala.

Ford se usmál. Mezi výstřednosti, které v něm vzbuzovaly sympatie k Hannah, patřila její posedlost přezdívkami. Když byla na Bourne Hill nová, dozvěděla se, že ta jeho – Henry – je inspirovaná zakladatelem automobilky Ford. V reakci na to si zjistila celou řadu informací od statistiky prodeje modelu Mondeo po datum založení společnosti.

Myslel si, že kvůli Aspergerovu syndromu bude stydlivá nebo odtahitá, ale Hannah byla pravý opak. Byla s ní zábava. Bez jakékoli cenzury, ale i tak příjemná.

„Tak co tady máme?“

„Pojďte se mnou a ukážu vám to,“ vybídla ho a znovu si nasadila roušku.

Ford ji následoval. Zhluboka se nadechl s vědomím toho všeho, co přijde.

KAPITOLA 3

Ruth Longová se nepovažovala za úzkostlivou ženu. V zásadě jí vyhovovalo nechávat život plynout vlastním tempem. Měla dost času reagovat na přítomnost, pokud se netrápila budoucností, která možná ani nepřijde. Ale když se její manžel Owen nevracel z plánované dvoudenní cesty už třetí den, který se po pohledu do diáře ukázal být pátým, ucítila v břiše chvění, jaké kdysi provázelo její představení s Královským baletem.

Obula si boty, vyšla z domu, aniž by se zdržovala zamykáním na dva západy, a spěchala k policejní stanici na Tolpudle Street.

Mladý uniformovaný policista na recepci vzhlédl a usmál se. Všimla si, že má na téměř holé bradě pupínek, a přemýšlela, jestli nesnížili věkovou hranici pro přijetí do policejního sboru.

„Co pro vás můžu udělat, madam?“ zeptal se příjemným, ochotným tónem.

Cestou na stanici měla čas utřídit si myšlenky. Připravila si krátkou výpověď, která podle ní vkládala maximum informací do minima slov. Odkáslala si a narovнала záda.

„Můj manžel zmizel. Je mu sedmdesát, je zranitelný a myslím, že se mu asi něco stalo. Pět dní se mi neozval a nikdy dřív nic takového neudělal.“

Policista přikývl. „Kdy a kde jste ho viděla naposledy?“

„Neměl byste si to zapisovat?“ zeptala se ho.

„Nejdřív si probereme základní fakta,“ odpověděl s úsměvem, který na ni působil téměř povýšeně.

Ruth spolkla nutkání říct mu, aby ji bral víc vážně. „Před pěti dny odešel z našeho domu. Bydlíme na Cloudesley Street.“

„A je mu sedmdesát let?“

„Ano,“ odpověděla, neschopná potlačit strach, kvůli němuž byla podrážděná. „Jak jsem vám právě řekla.“

Teď už policista pro zápisník sáhl. Něco ji na tom trápilo víc než ten úsměv před chvílí. Cítila, jak jí zrychluje puls.

„Jeho jméno, prosím?“

„Owen Long.“

„Kdy přesně opustil váš dům?“

„Ve středu osmadvacátého dubna. Chvilku před devátou ráno.“

„Pěšky? Autem?“

„Autem. Má Toyotu Prius. Je to ekologičtější,“ dodala a hned zapochybovala, jestli ho to vůbec zajímá.

Cítila v krku knedlík. Nebo spíš kámen s ostrými hranami. Polkla a ucítila slzy zachycené pod víčky, tvrdé jako štěrky. Uvědomila si, že za sebou slyší nějaké hlasy. Pomlaskávání. Otočila se a spatřila mladý pár, který si ji podezíravě prohlíží, jako by sem přišla spíš spáchat zločin než nahlásit pohřešovanou osobu.

Mladý policista ji s úsměvem nasměroval k řadě plastových židlí. „Pošlu někoho, aby vás vyslechl. Bude chtít o Owenovi pár dalších podrobností.“

Ruth popotáhla, a protože se necítila na to, aby odpověděla nahlas, odstoupila od přepážky a sedla si na jednu ze židlí. Tlačila ji a Ruth se trochu vrtěla, aby našla pohodlnější polohu. Za pět minut se ze dveří vynořil asi čtyřicetiletý muž v šedém obleku a zamířil k ní.

„Paní Longová?“ Ruth přikývla. „Detektiv konstábl Wallace. Pojdte prosím se mnou.“

Provedl ji dveřmi zpátky do malé místnosti vybavené modrou dvojmiístnou pohovkou a sladěným křeslem. Sedl si do křesla, otevřel laptop a vratce si ho položil na kolena.

Během následujících patnácti minut položil Ruth celou řadu otázek ohledně Owenova vzhledu, jeho auta a míst, kam by podle ní mohl jet. Všechny odpovědi si zapisoval dvěma

prsty na klávesnici laptopu. Ruth se chtělo křičet, ať se naučí psát.

Konstábl sklapl laptop a podíval se jí do očí. „Založil jsem Owenův profil v národní databázi pohřešovaných osob,“ oznámil jí. „To znamená, že k jeho popisu teď má přístup každé policejní oddělení v zemi. Kdyby se něco zjistilo, přijde mi upozornění a já vám budu okamžitě volat.“

„Ale co s tím budete *dělat*?“ zeptala se a polekalo ji, jak rozřeseně její hlas ve stísněné, nevětrané místnosti zní.

„V tuhle chvíli toho moc dělat *nemůžeme*,“ odpověděl omluvným tónem. Pak se na ni usmál. „Podívejte, ve většině takovýchto případů se pohřešovaní v pořádku vrátí domů. Snažte se tím netrápit. Nejspíš se jenom potřeboval odreagovat.“

„Ale jemu je sedmdesát! Těžko asi vyrazil na nějakou avantýru, ne? Býval vikářem!“

UVědomovala si, jak zoufale to musí znít, ale bylo jí to jedno. Mladší muži možná občas mívají potřebu vytrátit se a odreagovat, nebo jak se tomu dnes říká. Ale Owen? Ne. Ne. *Nenene*. Vytáhla si z rukávu kapesníček a otřela si oči.

„Nepropadejte panice. Dejte Owenovi ještě pár dní. A jestli se do té doby nevrátí, zavolejte mi a rozebereme, co dál.“ Podal jí vizitku.

Ruth se ocitla znovu na chodníku, ani nevěděla jak, za doprovodu spousty konejšivých řečí od detektiva, který ji z policejní stanice vyprovázel. A proč to vůbec byl jenom detektiv konstábl? Neměli ten případ svěřit někomu zkušenějšímu?

Vrátila se domů a nalila si velkou sklenici vína. Hodiny v kuchyni ukazovaly půl dvanácté. Nevšímal si toho. Vypila ji. Nalila si další.

KAPITOLA 4

Ford následoval Hannah přes louku k menšímu ze dvou stánů. Byl také obehnaný třepetavou policejní páskou. Ford ji zvedl a oba se protáhli dovnitř.

Na trávě ležela ruka oddělená v zápěstí. Po bledé, flekaté kůži a potrhané tkáni lezly mouchy. Ford přimhouřil oči a ukázal na ni. „Tak co jste z toho vykoukala?“

„Jsou tam jasné známky poškození zvířetem.“ Hannah vytáhla propisku a ukazovala na rýhy a díry v tkáni. „Vidíte? Stopy po zubech.“

„Od těch jezevců.“

„Myslím, že ano. Další možnost jsou krysy. Jezevci jsou všežravci, a i když se obvykle živí žížalami, brouky a ptačími vejci, žerou i maso, pokud se jim naskytne příležitost. Nepředpokládám ovšem, že by hodně z nich mohlo ochutnat to lidské.“ Nasadila formální tón staromódní hlasatelky. „V *Salisbury* řádí lidožraví jezevci.“

Otočila se a podívala na Forda. Vějířky kolem koutků jejích očí naznačovaly pod rouškou úsměv. Hannah měla dost zvláštní smysl pro humor na to, aby zapadala do klubu temného komična tvořeného mediky, záchranáři a ozbrojenými složkami.

Ford ukázal na vyčnívající kosti. „Tohle mají na svědomí taky?“

„V tuhle chvíli to nemůžu s jistotou říct. Ale od pohledu to vypadá okousaně.“

„Budete u pitvy?“

„Ano, přijdu tam.“

Ford se narovnal. Povzdechl si. „Musím jít. Uvidíme se později, Wix.“

„Zatím, Henry,“ odpověděla a on v jejím hlase rozeznal potěšení nad tím, jak ji oslovil přezdívkou.

Vyhledal vedoucího místa činu. Detektiv seržant z obecné kriminálky, zběhlý v práci na venkově, měl na sobě zelené holínky a pracovní bundu odolnou vůči trní.

„Dobrý den, šéfe,“ pozdravil Forda.

„Zdravím, Harry. Musíme zjistit, jestli jsou tam dole nějaké další ostatky,“ řekl Ford a ukázal ke stanu nad jezevčí norou. „Nějaký geniální nápad?“

„Mluvil jsem s farmářem. Takový chlápek, jmenuje se Ball. Přijede sem traktorem s rypadlem. Říkal, že to potrvá tak půl hodiny.“

Ford uznale přikývl. „Bůh ví, jak dlouho by to trvalo, kdybychom na to šli oficiální cestou.“

Harry se ušklíbl. „Svépomocí to jde líp, šéfe.“

Ball s traktorem dorazil na místo. Všechna činnost ustala a shromáždění policisté a technici spolu s dvojicí pejskařů za páskou sledovali, jak se strojem manévruje do potřebné pozice. Technici rozebrali stan a hromadu tyček a třepotavých plachet odstranili z cesty.

„To by byl povyk, kdyby nás viděli ochranáři přírody,“ poznamenal Harry.

„Tak budeme doufat, že se o tom nedozví, ne?“

Sledovali, jak farmář postupně odstraňuje červenou zeminu od vchodu do nory a pouští se hloub. Ryčení dieselového motoru traktoru nabíralo a ztrácelo na hlasitosti, jak se lopata zakusovala do země. O pět minut později Hannah vykřikla. Z ozubené lopaty se vysypala zabláčená paže bez ruky.

Technici si na trávu rozložili rozepnutý vak na těla a po kousku skládali ze zabahněných částí rozporcovanou mrtvolu... bez hlavy.

Ford se zadíval na smutnou sbírku částí těla. Místy si všiml stop změněné barvy kůže. Se zadržným dechem se podíval zblízka a uvědomil si, co to je.

Zavolal si k sobě Hannah. Když přišla, ukázal na jednu z paží. „Myslím, že to jsou tetování. Šlo by je nějak očistit?

Mohli bychom se dnes porozhlédnout po okolí s fotkami a zjistit, jestli je někdo nepozná.“

Hannah přikývla. „Mám v dodávce vodu.“

Nebyl to žádný zázrak, ale měl odkud začít. Možná by mohl mít štěstí a jeho zlatá hodinka by taky jednou mohla doopravdy trvat šedesát minut. Ford sledoval Hannah, jak na paži stříká vodu a jemně kůži otírá houbou. Když se ukázalo tetování v podobě futuristického šedočerného samopalu s okřídlenou lebkou na hlavni, v hlavě mu zavířilo. Už ho někdy viděl. Kde to k čertu bylo?

Zavřel oči. Uslyšel arogantního mladého muže s nápadným wiltshireským přízvukem, jak nadává, zatímco mu na zápěstích zapíná pouta: *Až se o tomhle dozvědí moji bráchové, tak budeš mít takový problémy, ty fízle, až si budeš přát, abys mě nikdy ani neviděl.*

Svalnaté paže vzpírající se poutům. A to samé tetování.

Ford otevřel oči. Taková v Salisbury dvě stejná nebudou.

Shlížel na pravou paži Tommyho Boltera, nejmladšího ze tří bratrů, kteří byli tady ve městě asi nejbližší k organizované zločinecké bandě. Měli k tomu ještě daleko, ale byli ambiciózní, a tím pádem nebezpeční.

Stejně jako Tommyho Ford už kdysi zatýkal i zbylé dva: Jasona Johna zvaného JJ a Ryana přezdívaného Rye. Ten případ se odložil, protože se k soudu nedostavil klíčový svědek. Podmázli ho, shodovali se všichni policajti, kteří si dali tolik práce, aby ty tři dostali před soud.

Ford si teď bude muset pospíšet, protože JJ a Rye nebudou spořádaně sedět a hrát roli popisovanou v médiích slovy „truchlící příbuzní, kteří nechtějí nic než klid pro svůj smutek“.

Ford uslyšel, jak se tón motoru zvedl, a když se otočil, viděl lopatu traktoru zarytou do země nabírat další velký kus zeminy. Rozběhl se zpátky a zamával na Balla. Jakmile upoutal jeho pozornost, naznačil mu přejetím ruky přes krk, aby řvoucí motor vypnul. Vylezl do kabiny.

„Potřebujeme dostat hlavu v celku,“ vysvětlil farmáři. „Bojím se, že byste ji poškodil.“

Ball pokrčil rameny. „To by se mohlo stát, anebo bych ji jenom zatlačil hloub. Koukal byste, jak hluboko tyhle zatracené díry jdou. Málem jsem v jedný před rokem nebo dvěma přišel o psa.“

Ford při těch slovech dostal nápad. Velmi nepříjemný nápad. Takový, který nemohl vnucovat nikomu ze svých podřízených. Povzdechl si a slezl dolů. Vytáhl si z tašky, kterou nosil k vraždám, baterku a nasoukal se do ochranného obleku, návleků a rukavic.

Na místo právě dorazila detektiv konstábl Julie „Jools“ Harpová, jeho pomocná vyšetřovatelka.

„Co to děláte, šéfe?“ zeptala se ho, když se vrátil od auta.

„Myslím, že vím, kdo ten mrtvý je, ale potřebuju mít jistotu.“

„A kdo to je?“

„Na devadesát devět procent Tommy Bolter.“

Jools se kousla do rtu. „Proboha! Tak doufám, že vyhraje to jedno procento.“

„Potřebujeme poslední kousek skládačky. Jestli tady nemáme vraha, který sbírá lidské hlavy, sázel bych na to, že je pořád tam vevnitř.“

Jools se zkřivil obličej, jak krčila nos, rty a oči do různých výrazů znechucení.

„Nechystáte se...“

„Obávám se, že ano. Nemáme jinou možnost, pokud nechceme riskovat, že támhle Bořek stavitel z té hlavy udělá masovou kuličku nebo ji rozmačká úplně.“

„Jak to myslíte, že nemáme jinou možnost?“ namítla Jools s rukama v bok. „Můžeme tam poslat psa cvičeného na mrtvolu. Nebo sem dovézt georadar. Nebo to tam třeba nejdřív poslat obhlídnout jeskyňáře.“

Ford přikývl. „Můžeme udělat cokoli z toho nebo i všechno. A bylo by to bezpečnější. Ale co když bude pršet, Jools?

Viděla jste předpověď? Ta nora se může zatopit a hlavu to odpláchne bůhvíkam,“ spustil a pro svoje argumenty se nadchl. „Nebo ji může sebrat nějaké další zvíře a odtáhnout ji moc hluboko na to, abychom ji dostali ven. Zapišu si posouzení rizika do knihy postupů, ale jdu tam. Široké je to dost. Nic se mi nestane.“

„Pořád si myslím, že je to zbytečně nebezpečné, šéfe. A porušíte tím aspoň deset zásad bezpečnosti práce a ochrany zdraví. Co když vás to tam zavalí?“

„Souhlasím. Je to nebezpečné. Ale když půjdeme na webovky policejní akademie a najdeme si protokoly pod písmenem J, nemyslím si, že tam bude jezevec.“ Ford udělal ústupek. „A co takhle? Sežeňte lano, takových deset metrů, a uvažte mi ho na kotník. Dál dovnitř nepůjdu. Když se napne, zataháte a já vylezu, jo?“

„Nelíbí se mi to, ale ano, asi by to tak šlo. A Wix bude mít radost.“

Jools odešla pro lano. Přinesla ho a došla s Fordem až k rozryté noře. Traktor proměnil vchod v hluboce rýhovaný příkop, na jehož dně na Forda čekala černá, skoro metr široká jáma. Jools mu uvázala lano okolo pravého kotníku.

„Počkejte!“ vyhrkla ostře, když si Ford klekal k zející díře. Ohlédl se na ni přes rameno. „Co když je tam uvnitř jezevec? Mají přece dost ostré zuby, ne? Nebo drápy?“

Napadlo ho to přesně ve stejném okamžiku. Nijak ho to netěšilo. „Díky za varování. Doufám, že je zaplaší světlo. Kdyby ne, tak když mě uslyšíte křičet, vytáhněte mě ven!“

Ušklíbl se, aby ukázal, že je odvážnější, než jak zní jeho hlas. Jools ho svým mračením ujistila, že se mu to nepovedlo. Měl sto chutí svůj plán opustit a přiklonit se na stranu její účté k předpisům, kterou si přinesla z předchozí práce u vojenské policie. Podíval se jí přes rameno a zjistil, že na sebe upoutal pozornost. Asi desítky kriminalistů. Uniformovaných policistů a detektivů. Kolemjdoucích se psy. I farmáře Balla sedícího

za volantem traktoru jako na tribuně. To rozhodlo. Musel do toho jít.

Hannah mu podala velký sáček na důkazy. Ford ho poskládal a strčil si ho do kapsy ochranného obleku. Zhluboka se nadechl a vplazil se mezi skloněné stěny nory.

S hlavou a rameny v chodbě zamířil baterkou na strop a doufal, že jezevci mají nějakou přírodní verzi důlních výztuží. Husté propletené kořeny visely z hlíny jako zacuchané vousy špinavého tuláka. Držely zeminu pohromadě? Ford doufal, že ano.

Posouval se dopředu po loktech a soustředil se, aby pravidelně dýchal. Přitáhl se dalších patnáct centimetrů, mával světlem ze strany na stranu a hledal svůj poklad. Hlína byla cítit staře, jako by sestupoval nejen co do výšky, ale i v čase. V převládající vůni železa a jílu zaznamenal i sladší pach hniloby. Rozkládající se tkáně. Místy viděl tmavé skvrny.

Pár metrů před ním se zablýsklo něco bílého. Snažil se ignorovat pocit drtivé tíhy nad sebou, jak mu zužující se chodba drhla o ramena, zamával baterkou nahoru, dolů, doleva, doprava a – *panebože* – uviděl to. Uviděl ho.

Ocitl se tváří v tvář otlučené, zkrvavené, ale pořád zřetelně lidské hlavě. Byl to Tommy Bolter? Vypadal trochu podobně. Ale oči byly mléčně zakalené a otočené v důlcích tak, že z duhovek byla vidět jenom půlka. Kůže v ohavných odstínech zelenohnědé a purpurové už povadala a ochabovala. Něco – nejspíš jezevci, pomyslel si Ford – si párkrát ukouslo z tváří a nechalo ven prosvítat kost. Vlasy slepovala krev a hlína. Z toho puchu Fordovi slzely oči. Obracel se mu žaludek a musel se držet, aby nezvracel.

Brněly ho prsty a připadalo mu, že nemůže dýchat. Prudce nabíral do plic vzduch spolu s částicemi hlíny, které vyvolaly záchvat kašle. Ford se musel prát s náhlou vlnou paniky a všude po kůži mu vyskákaly krůpěje potu. Takový nesmysl, umřít v téhle díře kvůli zbytečné ukázce hrdinství.

Nadechl se a zadržel dech. Pevně zavřel oči. Před nimi mu vytanul obličej jeho syna.

Sam byl v šestnácti letech na prahu dospělosti a začínal se o Fordovu práci víc zajímat. Ford měl pocit, že zná důvod. V kontaktu s otcovým zaměstnáním Sam hledal porozumění smrti. Vyřešený případ znamenal vysvětlené úmrtí. Sam se ptal i na smrt své matky. Ptal se po vysvětlení. Po detailech. A především po důvodech.

Jenomže jak by mu Ford mohl říct důvody, když se jimi sám stěží odvažoval zabývat? Sam chtěl pochopit, proč umřela jeho máma. Neunesl by, kdyby mu umřel i táta. Proto před ním Ford některé věci tajil. Ne, měl by to nazývat pravým jménem. Lhal mu.

Teď zjišťoval, že když myslí na Sama, panika ustupuje. V duchu odříkal modlitbu ke svatým svého vlastního soukromého panteonu.

Svatá Ello, svatý B. B., svatá Rosetto a svatý Buddy. Svatí Jimi, Ericu, Jeffe a Petere. Prosím vás za to, abych se z téhle díry dostal, a slibuju vám, že budu k Samovi otevřenější. Amen, bratři a sestry.

A pak je slyšel odpovídat jako bluesový sbor:

„Ty tam dole nezdechneš, ne, Forde.

Tam dole nezdechneš.

Tak zvedni prdel a seber se, Forde,

tam dole nezdechneš.“

Odpočítal od deseti, a když říkal „jedna“, otevřel oči. Mohl normálně dýchat. Panika byla pryč.

Sáhl dozadu pro sáček na důkazy, ale ruka se mu zasekla u žeber, protože chodba byla příliš úzká. Zasténal a spouštěl hlavu dolů, dokud se nosem nedotkl chladné, vlhké hlíny pod sebou. Idiot! Měl mít ten sáček v ruce, než se sem namáčká těsně jako špunt v lahvi.

Hlava před ním ležela na dosah ruky. Neplazil se přece až sem, jen aby ji tu musel nechat. S odporem natáhl pravou ruku

a zabořil prsty do zacuchaných vlasů. Lehce zatahal. Vlasy se trhaly od skalpu. Ford sebou cukl a zkusil to znovu. Tentokrát si zahákl prsty pod čelist a přimáčkl ji palcem.

S předtuchou nesouhlasu, se kterým bude Hannah hledět na takové nepatřičné zacházení se zásadním důkazem ze strany hlavního vyšetřovatele, Ford couval tunelem zpátky, táhl hlavu s sebou a snažil se nevnímat její mléčný pohled.

Světla přibývalo. Stejně tak prostoru okolo něj. Ford uslyšel hlasy. Někdo ho chytil za kotníky.

„Netahejte mě!“ vykřikl. „Mám ji.“

Už jenom pár nemotorných odstrčení lokty a konečně mohl do pohybu zapojit i kolena a vysvobodit se. Vstal a hlava se mu houpala u boku.

Přihlízející se dali do potlesku. Ford se přesvědčoval, že je autentický, ale všichni policajti, které znal, měli jemný smysl pro ironii. Když se k tomu přičetl jeho vzhled, tleskání nabralo poněkud satirický tón.

Odněkud přiskočil technik s rozevřeným plastovým sáčkem na důkazy. Ford byl rád, že se svého břemena zbaví, když do něj hlavu odkládal. Pak přišla Jools, smetla mu trochu hlíny z čela a odvázala provaz z kotníku.

„Vypadáte příšerně, šéfe,“ poznamenala.

„Taky vás rád vidím, Jools. Pojdte, vrátíme se na Bourne Hill. Budu potřebovat mýdlo a horkou vodu.“

Ford došel zpátky k místu, kde si Hannah fotila tetování mrtvého. Na levém rameni měl rudou růži omotanou ostnatým drátem a probodnutou zubatou dýkou, z níž odkapávala krev. A na pravém prsním svalu se skvěla nahá, prsatá žena opřená o motorku nad nápisem „Miluju jízdu!“

Ford si povzdechl a nechal Hannah dělat svou práci. Stáhl ze sebe ochranný oblek a odhodil ho na zadní sedadlo discovery. Očista bude muset počkat. Chtěl informovat svoji šéfkou, detektiva superintendanta Sandru „Sandy“ Monroeovou zvanou Kraja, okamžitě po návratu na stanici.

Během jízdy požádal Jools, aby zavolala Georgině Eustaceové, soudní lékařce salisburské oblastní nemocnice, a dala hovor nahlas.

„Dneska dopoledne k tobě dorazí tělo,“ řekl jí. „Po kouskách. Totožnost znám. Mohla bys ho připravit na identifikaci, ještě než se pustíš do pitvy?“

„Kdy?“

„Za několik hodin?“

„To nebude tak úplně stačit, i když je dneska tady klid. Kdopak to je?“

„Tommy Bolter.“

Následovaly tři vteřiny ticha.

„Aha. Rozumím. Svěřím to Peteovi. Řeknu mu, aby si dal obzvlášť záležet.“

Jools pohlédla na Forda, když hovor ukončil. „Tohle bude peklo, co?“

Přikývl a pomyslel si, že mají místa v první řadě u kotle. Ta nejhorší ze všech.

Když projížděl kolem hlavního vchodu nemocnice s plakátem teploměru, jenž ukazoval stav dobročinné sbírky, na obzoru se vynořila věž katedrály. Kdekoli ve městě nebo nejbližším okolí člověk byl, vždycky na ni měl přímý výhled nebo od něj byl jenom pár minut.

Když se sem s Lou před deseti lety stěhovali, tenhle vzletný pomník lidské touze po spojení s věčností jim sebral dech. A to doslova, v den, kdy se účastnili dobročinného výstupu na vrchol věže a rozhlíželi se po půlce hrabství.

Chtěl ji nechat pohřbít u katedrály, jenomže k tomu bylo potřeba speciální povolení od samotného biskupa. A tak místo toho spočinula na venkovském hřbitově, kde ji mohl navštěvovat, aniž by ho vyrušovaly davy turistů pořizujících si selfie zády ke katedrále a jejím divům. Nejspíš to tak bylo lepší. Manželčin hrob v něm neprobouzel ty nejraciálnější pohnutky.

KAPITOLA 5

Ford stiskl v rukou dva hrnky s kafem a vešel do Sandyiny kanceláře. Vzhledla k němu a nafoukla tváře. Obvykle uhlazené, šedavě blond vlasy jí trčely na různé strany, jako by se za ně zrovna tahala. Pak si Ford všiml tabulky otevřené na monitoru a pochopil důvod. Když se Sandy musela potýkat s rozpočtovým výhledem, s oblibou vyjmenovávala čím dál bolestivější procedury, kterým by dala přednost.

„Henry,“ oslovila ho, sáhla po nabídnutém hrnku a napila se. „Prosím, řekni mi, že mi neseš dobré zprávy.“ Potom nakrčila nos. „Co to tady smrdí?“

„Moje zprávy. A nejsem si jistý, jestli jsou dobré.“

Ford se posadil na kožené sedadlo židle naproti své šéfové. Zafoukal na hladinu své kávy, než se napil. „Právě jsem dozíral na rypadlo, kterým tahali z jezevčí nory kousky Tommyho Boltera. To je ten puch.“

Sandy na něj hleděla vyrovnaně. „Jsi si jistý, že to je Tommy?“

„Potřebuju ještě oficiální identifikaci, ale jistý si jsem.“

„Panebože! Tommyho jsem znala, když teprve kradl ostatním dětem na základce peníze na svačinu,“ ušklíbla se Sandy. „Takový promarněný život.“

„A než ti to nahlásí někdo jiný, musel jsem do té díry vlézt a vytáhnout jeho hlavu ručně. Nedosáhl jsem na sáček na materiál, takže...“

Sandy se zamračila. „Nehodláš se mi tu přiznat ke kontaminaci důkazů, že ne?“

„Neměl jsem jinou možnost. Jestli potřebuješ slyšet tu morbidní pohádku celou, vytáhl jsem tu hlavu za čelist.“

Sandy se štěkávě uchechtla. Žádné veselí v tom zvuku nebylo.

„Promiň, Henry. Já vím, že je to průšvih. Jenomže nemáš tušení, jaká úleva je bavit se o reálných zločinech, a ne o rozpočtech a...“ Ohlédla se na monitor. „Multimodálních metrickách výkonu, nebo jak se ta kravina jmenuje.“

„Myslím, že se tím má měřit, jestli chytáme dost zločinců.“

„No tak běž a chyt' tohohle. Dej mi do toho sloupečku zelenou fajfku.“

Ford se vrátil k sobě do kanceláře a rozprostřel si po stole fotky z místa nálezu oběti.

Způsob, jakým bylo tělo rozřezáno, ho zaujal. Nebylo to náhodné sekání nepřičetné mysli. Žádné řezání stylem pokus – omyl a hledání kloubů. Žádné drhnutí řetězovou pilou po tvrdé kosti. Žádné cvičné řezy. Žádné bodné rány. Tohle porcování bylo – Ford se zdráhal myslet na slovo „lékařské“ – *profesionální*.

Rozhodl se pro rychlou poradu se svým týmem, aby se pustili do práce. Protože on potřeboval co možná nejrychleji navštívit JJe a Rye Bolterovy.

O deset minut později předstoupil před shromážděné kolegy ve velké zasedací místnosti na oddělení závažných trestných činů. Začali jí říkat „kostka cukru“ poté, co vyšší mocnosti vyslaly malíře, aby ji celou natřeli na bílo. Pravděpodobně na základě jiného rozpočtu než toho, kterým byla pořád zaneprázdněná Sandy.

„Dnes ráno našla náhodná kolemjdoucí při venčení psa u jezevčí nory lidskou ruku. Našli jsme i zbytek těla. Je to muž, běloch...“

„IC1,“ zamumlal detektiv konstábl Olly Cable a už si něco zapisoval do sešitu vázaného v kůži.

„Výborně, Blesku,“ utrousil Mick Tanner a pár starších detektivů i většina řadových policistů se ušklíblo.

Olly se na Micka zamračil. Ford už nějakou dobu pozoroval, jak mezi těmi dvěma narůstá napětí: Olly byl mladý

a ambiciózní absolvent, Mick detektiv seržant s dlouhou praxí a před nedávnem kandidát na pozici, kterou dostal Ford.

„Jak jsem říkal, běloch rozsekaný na kusy,“ pokračoval Ford. „Zatím to nemáme potvrzené, ale myslím si, že je to Tommy Bolter.“

Místností se vznesla vlna mumlání. Jenom Olly vypadal nechápavě.

„Pardon, kdo je Tommy Bolter?“ zeptal se.

Ford se podrážděně zamračil. Dobře, Olly tady nepracuje dlouho, ale už by se mohl trochu orientovat.

„Řekněte mu to někdo,“ zabručel.

Mick se na židli otočil k Ollymu. „Tommy, JJ a Rye Bolterovi jsou partička bráchů, co si hrajou na mafiány. Tedy hráli, v Tommyho případě. Zamlada sledovali na kradených DVD moc filmů od Martina Scorseseho. Myslí si o sobě, že jsou v našem krásném městě páni zločinecké scény,“ popsal a vysloužil si pár souhlasných přikývnutí. „Drogy, krádeže dražších zemědělských strojů a ovcí na pastvě, prostě od každého trochu. Táta a máma Bolterovi vybudovali rodinnou firmu na obchodu s kovošrotem. Je to samozřejmě dost pochybná záležitost.“

Když potom umřeli na drogy a alkohol, převzal vedení JJ. To je brutální chlap a vydělal si dost na to, aby najal slušného právníka, pokud bychom po něm šli. Rye je ranař. Hraniční psychopat. A Tommy, než se teď dal na jeskyňářství, pošilhal val po vedení a sbíral drobečky po JJovi.“

„Díky, Micku,“ řekl Ford. „Takže, *vypadá* to na vraždu. Ale než nám to potvrdí doktorka Eustaceová, existuje malá šance, že to byla přirozená smrt nebo nehoda s dost hrozivým pokračováním.“

„Vážně, šéfe?“ podivil se Olly. „Přece by se někdo nezba-voval těla tímhle způsobem, kdyby ten člověk prostě umřel přirozenou smrtí, ne?“

„Proč ne?“

„No, hlavně k tomu není žádný důvod, ne? Můžete prostě zavolat pohřební službu. Nebo policii. A zadruhé je to hrozně brutální. Proč by někdo to tělo rozsekával a cpal do jezevčího doupěte, kdyby nechtěl zakrýt vraždu?“

„To nevím. Ale,“ dodal Ford, když se zvedlo šuškáni v podobném duchu jako Ollyho námitky, „tak jako tak zahajujeme vyšetřování vraždy. Na místě jsme nenašli prakticky žádnou krev, takže předpokládám, že to vrah udělal někde jinde a ty kusy těla převezl nějakým teréňákem.“

„Chcete abych, ehm, zapojil *hlavu* a zkontroloval všechny místní vlastníky vozidel s pohonem na čtyři kola, šéfe?“ zeptal se s nevinně tázavým výrazem Mick.

Ford si té provokace nevšímal. Zachytil pohled od Jools. „Ano, prosím.“

Mick přikývl. „Jasně. Nemám problém se v tom *porýpat*.“

Několik lidí se uchechtlo. Fordovi se to nelíbilo. Černý humor je fajn, ale on právě vytáhl z hlíny za čelist lidskou hlavu.

„Hele, už dost!“ okřikl kolegy. „Nechte toho. Ať jste ho měli rádi nebo ne, Tommy Bolter byl zavražděný a rozsekaný na kusy. Už nám běží čas, takže se soustřeďte na to, abychom co nejdřív chytili vraha, jo?“

Souhlasné brčení ho trochu uklidnilo. Stejně se ale děsil své nevyhnutelné návštěvy u Bolterů.

„Trochu jsem přemýšlel, šéfe,“ ozval se Mick.

„Taky jednou,“ utrousila Jools.

Ford po ní vrhl vděčný pohled.

Mick ukázal na fotky částí těla. „Kdo udělal tohle, ten věděl, co dělá.“ Rozhlédl se po podpoře. Pár hlav souhlasně pokývalo. „Nemusel to být nutně doktor, ale třeba řezník nebo porázeč z jatek? Prostě někdo, kdo umí čistě rozseknout kloub.“

Ford přikývl. Lidi mohli o Mickovi říkat, co chtěli – a řada z nich to dělala –, ale jeho instinkt byl vybroušený léty houževnaté policejní práce. A měl přehled o všech místních